

En motionärs reflektioner över årsstämman 2021

Då är årsmötet avklarat och det gick väl som jag tänkte, fast sämre. Uppkopplingen strulade. Det gör det alltid med min gamla dator och vår smala lina ut. Efter att ha åkt ut flera gånger och missat en hel del, fick jag till slut koppla upp mig via telefon. Men då blev det svårare att hålla fokus på frågorna. Så när det kom till mina motioner skulle jag ha sagt bifall om jag ville rösta på mina egna förslag, annars var det styrelsens förslag vi röstade på. Att skriva motioner och inte själv kunna delta i årsmötet, är med ett sådant tillvägagångssätt att kasta bort tiden eftersom endast styrelsens förslag kommer att presenteras för årsmötet/stämman. Nu var jag dock med periodvis, men missade detta med bifall flera gånger. Men det gjorde ändå ingen skillnad, eftersom det var styrelsens förslag som fick de flesta rösterna, kanske alla.

När jag köpte mina Lundehundar var jag helt inne på att de skulle bidra till den viktiga aveln under förutsättning att de var friska både fysiskt och mentalt. Men när jag upptäckte hur få hundar som går i avel i Sverige och att vi snart inte har några Lundehundar kvar om vi inte tar avelsfrågan på större allvar, blev jag mycket bekymrad. Jag lämnade flera förslag till styrelsen om hur vi kan sprida informationen till hundägarna och stärka avelsarbetet i Sverige. Jag lämnade också förslag på hur föreningen kan få fler medlemmar och en bättre ekonomi. Inga förslag blev godtagna, istället fick jag ganska långa redogörelser av sådant som jag inte hade avsett eller stod bakom. Jag blev också hänvisad till att skriva motioner för att årsmötet/stämman ska kunna ta del av mina förslag. Ett krångligt sätt att hantera tips och förslag från medlemmarna kan jag tycka, men jag antog utmaningen. Svårigheten var att skriva motioner av de förslag jag hade, utan att de skulle framstå som lite fåniga i ett sådant sammanhang.

För att få underlag till mina motioner började jag med en noggrann genomgång av RAS dokumentet och lämnade förslag på vad jag tyckte kunde förtydligas och kompletteras i detta dokument. Svaret från styrelsen var att mina förslag skulle överlämnas till den nya styrelsen att ta ställning till, då RAS detta år ska uppdateras. Eftersom det ligger mycket arbete bakom denna genomgång hoppas jag förstås att den nya styrelsen tar till sig mina förslag. Men endast om det är något man avser arbeta vidare med, så att de inte bara blir en pappersprodukt.

För att få styrelsen att hålla fokus på mina förslag och undvika alla former av andra redogörelser, försökte jag skiva mina motioner så utförligt jag kunde. Trots det blev styrelsens "svar" detsamma som vid tidigare inskickade förslag, förutom att jag fick igenom en viktig punkt. Att upplåta en stående plats i medlemstidningen för återkommande information om avel, det norska hanhundsregistret och länkar till ytterligare information om detta. Medlemstidningen är föreningens viktigaste kommunikationsmedel för att nå ut till den "vanliga" hundägare och det som skrivs där läses av de flesta medlemmar. Nu hoppas jag att denna informationsruta blir både tydligt placerad och positivt uppmanande, så att den väcker intresse hos hundägarna för dessa frågor. För det handlar om att göra ett gediget arbete för att få så många som möjligt att bli engagerade i avelsarbetet. Om vi inte får Lundehundägarna med oss, har vi snart inga Lundehundar kvar i Sverige.

Att jag skulle få gehör för min önskan om att få med en liten textruta om avel i tidningen, var jag inställd på. Det hade styrelsen redan svarat på i ett inlägg efter mina motioner och årsmötet röstar som styrelsen föreslår har jag sett. Vad jag däremot blev förvånad att höra, var att ett sådant beslut inte är relevant att tas på årsmötet. Därför att ett beslut om återkommande avelsinformation fattat av årsmötet/stämman, innebär ett krav på att ta med denna informationsruta i varje nummer. Detta går då emot medlemstidningens frihet och obundenhet att publicera vad de vill. Det betyder alltså att medlemstidningen står helt obunden från stadgarna och RAS dokumentet. Tidningen är alltså inte

en självklar kanal att använda för att uppmuntra medlemmarna att medverka i avelsarbetet. Det ligger helt på redaktionen och vad de vill ha med för information.

Ett förslag som jag också hade lämnat om jag hade uppmärksammat föreningens höga resekostnader tidigare, var hur det går att få ner dessa genom att ta hänsyn till varifrån folk reser. Jag tänker särskilt på uppfödarutbildningen i Sundsvall som blev inställd. Den ställdes in för att det var för få som anmält sig och att det var för dyrt att skicka någon dit. Jag vet att vi i alla fall var två som skulle åka, och det är många med tanke på hur få uppfödare det finns. Dessutom bor det en erfaren uppfödare bara några mil därifrån. Att låta henne hålla i utbildningen hade inte varit dyrt. På samma sätt kan man minska resekostnaderna för Stockholmsmässan genom att låta personer som bor närmare stå i montern. Med sådana insatser hade föreningen haft råd med en uppfödarutbildning i norra Sverige. Beslutet om att ställa in uppfödarutbildningen tillsammans med svårigheten att få in avelsinformation i medlemstidningen, är enligt mig de tydligaste exemplen på att avelsarbetet har en betydligt lägre prioritet än vad uppvisningar och utställningar av hundar har.

Till årsmötet/stämman vill jag därför säga: Det är stämmans uppgift att styra styrelsen och inte styrelsens uppgift att styra stämman. Jag hörde ingen debatt om mina förslag. Däremot var det några personer som försvarade styrelsens agerande gentemot mig, utan att ha satt sig in i vad jag hade skrivit i mina motioner. Att släppa igenom förslag utan att sätta sig in i vad dessa innebär, betyder att frågor som t.ex. bidrag till insemination av tikar kan gå igenom utan någon föregående utredning om bakomliggande förhållanden. Det är inte så en seriös förening bör arbeta. Därför vädjar jag till alla som värdesätter den Norska Lundehunden och vill att den ska finnas kvar som ras, att sätta er in i dessa viktiga frågor som ni faktiskt har mandat att påverka.

Att avelskommittén behöver återupptas verkar alla vara överens om. Och för att detta arbete ska fungera optimalt, var mitt förslag att avelskommittén behöver få utökad handlingsfrihet inom de fastställda ramar/riktlinjer som är uppställda att arbeta utifrån. Detta för att göra det lättare att få igång en aktiv och kreativ arbetsgrupp. Som det nu är, styrs allt uppifrån, alltså utifrån vad styrelsen ålägger avelskommittén för uppgifter. Eftersom inga av mina förslag till styrelsen om att stärka avelsarbetet godtogs när jag först lämnade dem, innebär det att jag skulle ha mycket svårt att fungera i en sådan styrd arbetsform. Det hoppas jag styrelsen tänker på, om de fortsätter att hävda att jag säger nej till att gå med i avelskommittén. Det finns inget positivt som jag kan åstadkomma under sådana förutsättningar. Det skulle endast dra ner min kreativitet och handlingskraft, som jag behöver för att kunna arbeta vidare med andra uppdrag som ligger mig nära.

Om styrelsen fortsätter att hävda att det är genom att vara med i föreningen och/eller skriva motioner som jag kan påverka, så hoppas jag att styrelsen tänker på att jag faktiskt har försökt med det. Men till slut måste även jag gå vidare och lägga min energi där den bäst kan göra nytta. Sedan tror jag tyvärr också att de breda utläggningar jag fick som svar, samt hänvisning till att jag ska skriva motioner istället, snarare handlade om att få mig att släppa mina frågor än att lyssna på vad jag kan bidra med. Vad än som ligger till grund för styrelsens motvilliga agerande, är jag glad över den nya styrelsen och övertygad om att det kommer att bli en större tonvikt på avelsfrågorna nu. Jag önskar dem all lycka i sitt fortsatta arbete och jag lovar att inte skriva några fler jobbiga motioner.

Med vänlig hälsning

Åsa Häggström